

Slovenska Krajina.

Grenovec. Gospod urednik »Novine« Klekl je odšel v začetku februarja v Ljubljano, kjer je zbolel in bil dne 7. februarja sprejet v bolnico. Kakor poroča, bo prišel domov šele čez kaka dva meseca, odšel bo na oddih na Gorenjsko. — Na Gornji Bistrici so učili »gujčeka« plavati v vodnjaku. Pa revež ni mogel sam iz studenca, zato so mu ponudili lestvo in s pomočjo fanta je zopet zagledal beli dan.

Sobota. Naš bivši podnačelnik g. dr. Bratina je zopet sprejet v državno službo in nastavljen za podnačelnika v Lendavi, kakor ste že zadnjič poročali. Veseli nas, da je nastavljen v Lendavi, gotovo nekatere za to glava boli. Na splošno priljubljenemu, prijaznemu gospodu, praktičnemu katoličanu, želimo na težkem mestu obilo zadovoljstva!

G. stolni kanonik Fr. Časl 70letnik.

Kurat Franc Bonač †.

Sobota. Dne 17. februarja je doživela prestolnica Slovenske Krajine velik dogodek. Vršil se je namreč občni zbor gasilstva za srez Sobota. Občnega zbora se je udeležilo 169 delegatov gasilskih čet. Vsekakor lepo število in iz tega je jasno razvidno zanimanje naših ljudi za vsestransko delo. Delegati so z velikim zanimanjem sledili poročilom župnih funkcionarjev. Občnega zbora se je udeležil med drugim gospod srezki načelnik Gašper Lipovšek, zastopnik soboške občine g. Pertot itd. Na predlog župnega načelnika g. Josipa Benka so bile odposlane vdanostne brzojavke na najvišja mesta. V poročilu se je spomnil župni načelnik tudi umrlih članov: dr. Šomena, Himo Aleksandra, Janže Franca in drugih. Kakor je bilo razvidno iz poročila, je bila župa v minulem letu razdeljena na šest gasilskih okrožij. V minulem letu so bile ustanovljene štiri gasilske čete in Janes je vseh čet 99. Župa je prejela 934 dopisov, odposlala 1499 dopisov, obravnavala 2680 dopisov. Požarcv je bilo 85 v srezu; gasilo je požare 2130 gasilcev 371½ ure. 14 gasilcev je bilo telesno poškodovanih.

Tako vidimo, da so se gasilci v našem srezu dobro držali in smo prepričani, da se bodo še nadalje v delu za božjo čast in bližnjemu korist. Le tako naprej, gasilci! K vašemu delu pa obilo božjega blagoslova! — Lutkovo gledališče v Soboti deluje res s sijajnim uspehom. Čarobne igre se je udeležilo do 500 glavice naše nadebudne mladine in še nekateri odrasli. Vsekakor so te lutkove prireditve precejšnjega kulturnega pomena za našo mladež.

Lendava. V nedeljo dne 24. februarja nas je obiskala mladina iz Bistrice in nam nudila obilo užitka in zabave. Zapeli so nam več pesmi in vprizorili igro »Dve nevesti«. Ploskanja ni hotelo biti ne konca in ne kraja, še z nogami je tolklo občinstvo, ko je zahtevalo, da se naj ta in ta pesem ponovi. Tudi Madžarom, ki sicer besedila niso razumeli, se je petje zelo dopadlo in prišli so ponovno prosit na oder, da naj še in še zapojejo. Igralci so tudi izvrstno rešili svoje vloge. Ob koncu je bilo polno

Novi župan Ljubljane g. odvetnik in dosedanji občinski svetnik dr. Vladimir Ravnihar.

Širite „Slov. gospodarja!“

Razočarana ženska ničurnost.

Na Dunaju je opazila soproga višjega uradnika v ogledalu, da kaže njen obraz že preveč očitne znake staranja. Koža po obrazu je že bila razbrazdana ter nagubana, kar je za bivše lepoticke presneto neprijetna prikazen. Te spremembe na obrazu so imenično Dunajčanko močno užalostile. Koj drugi dan po ugotovitvi starostnih strahov se je podala k zdravniku za pomladitev, ki ji je ulil najnežje upanje. Obljubil ji je, da jo bo operiral brez vsakih bolečin in odstranil vse gube, gubančenja ter še razno drugo nelepo nablako. Po operaciji bo

Januš Golec:

Propast in dvig.

Ljudska povest.

Na velikih božjih potih kakor so Sv. gore pri Št. Petru, Marija Bistrica itd., romarji obojega spola tudi prenočijo v cerkvi ali izven nje. Ženske prebijejo, premolijo, prepejejo ter predremlejo noč v svetišču; moške in fantje gredo tudi okrog in si predvsem ogledujejo en kramarski štant za drugim. Takile nočni ogledi stojnic so bili kakor nalašč za tobakarske kramarje.

Švercarji so bili tudi presneto zgovorni in nekateri celo pravi ljudski govorniki. S šaljivimi ogovori, da — z dolgimi resnimi pridigami so vabili k sebi ljudi. Z besedami so znali tolikanj omehčati romarje, da je bila prodaja duhana po končani šaljivki ali resni propovedi nekaj lahkega in samoobsebi umljivega.

Po božjih potih niso kupovali samo moški tobak, celo žene za svoje može, sestre za brate ter dekleta za fante.

Že dolgo — dolgo po celi Sloveniji ter Hrvaški znamenita ter priljubljena Marijina romarska cerkev

na Sv. gorah pri Št. Petru ima kroniko. In v tej kroniki je zabeležena pridiga, katero je govoril tobakarski kramar kmečki deklini, ki je kupovala molitvenik in je kupila ob koncu nagovora še tobaka za očeta in strica.

Na Svetih gorah je pod cerkvijo velika hiša, v kateri prenočujejo številni pridigarji ter spovedniki. Ti imajo posebno mnogo dela ob ogromnem romanju za Malo Gospojnico. Gospodje so od rane zore do pozno na večer v spovednici. V noči tudi ni pravega počitka radi prihajanja romarjev, petja ter kričanja kramarjev in beračev, katerih je največ v bližini duhovniške hiše.

Spovednik ter pridigar iz Maribora ni mogel, da si utrujen radi neprestane dirindaja zatisniti očesa. Nekaj časa se je hudoval radi nemira, kmalu je vzbudila njegovo pozornost pridiga tobakarskega kramarja. Nočni nagovor švercarja si je gospod utisnil spominu in ga je zabeležil drugi dan v poduk ter zabavo dobesečno v kroniko.

Pustimo mariborskega gospoda, naj nam on opiše, saj je bil priča, kaj in kako je govoril tihotapec in vabil k sebi kupce.

čestitanja. Dvorana v «Kroni» je bila polna in to brez običajne bučne reklame. Agitacija je šla od osebe do osebe in to jim je izvrstno uspelo. Hvala ženi smo Bistričanom, da so nam nudili tako lep večer. Sani so pa lahko prav ponosni, da so dosegli tako velik uspeh. Vodil jih je gospod Križman, šolski upravitelj na Dolnji Bistrici. Vsem častitamo!

Turnišče. Zadnje čase imajo naši mlini obilo dela. Meljejo namreč bučno seme in delajo iz njega dobro in tečno olje. Bučno olje igra pri mnogih družinah zelo važno vlogo, zlasti še v postu, ko belijo z njim večino hrane, ker se držijo stare in dobre navade, da čim manj svinjske masti uporabljajo za zabelo. Bučno seme letos daje srednjo količino olja. Liter olja se prodaja po 10.50 Din. Sicer ga pa veliko ne bo za prodajo, ker naši kmetje porabijo olje doma in le imovitejši ga bodo prodajali. — Hišo trgovca Badera je kupil trgovec Klepec Joško iz Beltincev za 150.000 Din. Kakor smo poučeni, je trgovec Bader, ki je dolga leta zalagal naše obrtnike-čevljarje z usnjem, prodal hišo zato, ker hoče v Čakovcu, kjer ima tovarno usnja, še povečati svoj obrat. — Dasi se že po večini srezov v naši banovini odločajo kandidature za volitev poslancev, še naš srez ni storil nič gotovega. Zelo smo radovedni, kdaj bo poskusil srečo pri sedanjih volitvah. Pričakujemo, da bo prišel človek, ki je pri ljudeh priljubljen. Sicer pa homo o tem še poročali. Ljudje pri nas se držijo precej rezervirano in govorijo zelo malo o politiki.

Beltinci. Dne 25. februarja se je vršil pri nas Matijev sejem. Prignane je bilo lepo število lepe in dobre goveje živine, toda večinoma so se kmetje vračali domov z živino vred, ker je bilo zelo malo povpraševanja po živini. Pač znamenje časa!

Selekcijska društva. Za naše živinorejsko gospodarstvo so selekcijska društva res velikega pomena, kajti naši proizvođači imajo po drugih državah veliko konkurenco in zato smo primorani oddajati le najboljše pridelke, doma nam pa ostane le slab material, ki nima cene. To se opaža zlasti še pri živinoreji. Veliko nam nagaja pri tem še ta ali ona nesreča, zato ni čudno, če ta ali oni kmet zleze v doigrove. Če torej hočemo res povzdigniti našo živinorejo, ki je glavni vir dohodkov naših

Vzemite cev

pustite, da se več let pretaka po njej čista voda, in na stenah cevi se bo vsebolj nabirala nesnaga, voda bo začela teči počasneje, dokler ji zgoščena nesnaga popolnoma ne zapre pot. Pozabili ste namreč čistiti cev. To velja tudi za vse one organe Vašega telesa, ki služijo za obtok krvi, in se morajo istotako vedno prečistiti, ako hočete, da ostanete zdravi, prav gotovo pa, če so se že pojavile motnje v prebavi, črevih in ledvicah. Radi tega so baš sedaj aktualna takozvana spomladna zdravljenja z različnimi čaji, kot n. pr. s Plamenka čajem Bahovec, ki je zaradi zdravilne vrednosti svojih zelišč postal tako popularen ne samo pri nas, marveč tudi daleč preko naših meja.

kmetovalcev, moramo baš tej panogi posvetiti posebno pozornost. Zato je reorganizacija zelo nujna in ustanovitev selekcijskih društev brezpogojna zahteva časa in razmer, da ne bomo zastojali krmili naše živine. Ta tendenca se opaža sedaj povsod in moramo se pohvalno izraziti o delovanju naše kmetijske šole v Rakčanu in o srezkih kmetijskih odborih v tem oziru.

Zelja in zahteva kmečke mladine.

(Piše fant s Prlekije.)

Nisem gosposki človek, ampak preprosti kmečki sin poštenega kmečkega rodu. Delam kakor vsi moji sotrpini od rane zore do poznega mraka. Kaj vse prestane kmet v enem samem letu, koliko znoja prelije, koliko gorja pretrpi, to ve samo Bog. Zdaj nam uniči toča vse pridelke, zdaj nam zopet suša pokvari vso dobro letino. Pa to še ni vse! Dajajte nam tiščijo naš

Naše ceste. Spričo dejstva, da večkrat ne vozi poštni avtobus po naših cestah in tako zaostaja redni prenos pošte, smo primorani pripomniti, da naše ceste v več ozirih ne odgovarjajo javnemu prometu. V dobi rekordov in tekmovalnosti moramo gledati v prvi vrsti na to, da se naše ceste v Slovenski Krajini prilagodijo v vsakem letnem času javnemu prometu. Zadosna potreba gramoza za naše ceste naj bi bil ne samo navaden rečni kamen, temveč naj bi se nabavljali granitni kamen, ki v resnici odgovarja našim cestam. Vse premalo pažnje se posveča našemu cestnemu prometu. To se vidi iz tega, da sedaj, ko se je raztopil sneg, je cesta na mnogih mestih nesposobna radi udiranja za avtobusni promet. Zato je nujno, da se posveti cestam pažnja, ki bo odgovarjala razmeram in času. Nujna je potreba večjih investicij in temeljitejših del. Zato bi bilo želeto sedaj, ko se bo reševalo vprašanje javnih del, kakor je sklenil gradbeni minister, da se naši javni funkcionarji zavzamejo za naše ceste; s tem se bo odpomoglo z javnim delom našim revežem, na drugi strani pa se bo koristilo občemu prometu in ugledu države.

Zahtevajte povsod

»Slovenskega gospodarja«!

že itak preveč upognjeni hrbet, povrh pa nas še strašna gospodarska kriza stiska in gnjavi od vseh strani. Vse to smo lažje prenašali, ko smo imeli katoliško prosveto, razna društva, ki so nas bodrila pri delu in tolažila v nesreči. Sedaj pa so ukinjena prosvetna društva, ki so bila temelj krščanske vzgoje naši podeželski mladini. Teh društev nam ne more nihče in nič nadomestiti. JNSsarska gospoda se nam je vsiljevala, delala obljube, storila pa ni za kmeta nič. Kako se nam godi v gospodarskem oziru, vemo vsi, ker omahujemo pod težo bede in stiske. Ko nas je JNSsarska gospoda tako potlačila na tla v gmotnem oziru, nas je še poleg tega v prosvetnem oziru hudo oškodovala. Tako sedaj tavamo okoli v gmotni bedi in v duševni temi. Kdaj bo tega konec? Naša povse upra-

V kroniki se glasi dobesedno takole:

Celi dragi dan je bilo izredno veliko opravka z romarji. Do onemoglosti utrujen, sem se šele proti deseti uri zvečer nekoliko pokrepčal ter se potem podal k počitku. Nekaj časa se silim in res sladko zadremeljem. Pa le za trenutke. Ravno izpod mojega okna mi udarja na ušesa lep in silno zgovorni moški glas ter vmesno odobravanje: Živijo in bravo klic! Ker konca ni in ni, vstanem, da ugotovim, kaj je. Vidim navaden kramarski štant. Na deski več molitvenikov in veliko podobic, na žnorcji pa razobešene različne rožne vence. Okoli štanta je veliko moških, večinoma s cekri na palicah preko ram in s pipami med zobmi. Oči vseh so obrnjene v zgovornega kramarja, moža srednjih let, lepe rasti in govornice, kakor jo slišiš ob Sotli. Vse mogoče reči jim razlaga. Priporoča jim novice resnične ter namišljene. Hvali in priporoča vsem svoje blago in tobak, pa še katero za smeh pove.

Med to množico in čisto tje k prodajalni deski se je prerila zalo oblečena deklina najlepših let. Jo je li gnala radovednost ali želja, da kaj kupi, ne vem. Le to sem spoznal, da pregleduje zdaj to zdaj drugo knji-

žico in se nazadnje prav posebno zagleda v res lep molitvenik z belokostenimi platnicami. Obrača ga sem ter tje in odpre zdaj to zdaj drugo stran. Kramar govori in govori, zraven pa opazuje občudovalko lepe knjižice. Pri primernem sklepu svojih razgovorov z možmi in končanem razpečanju tobaka, pa deklino prav prijazno nagovori in odobrava ter hvali z laskavimi besedami njen fini okus, ker si je zbrala zares najlepši molitvenik in ga kar več iz rok ne izpusti.

»Teško mi bo,« pravi, »ko se bom moral ločiti od njega in ga prepustiti tebi. Pa vseeno ga rad prodam, ker ravno v tvoje roke najbolj sodi.«

Deklina odgovori: »Pa...?«

Iz zadrege ji hoče pomagati švercar in pravi:

»No, kaj — pa? Denarja ti gotovo ne manjka, ko si tako lepo oblečena, pridna in pobožna si gotovo tudi, ker si se tako zamislila v ravno ta molitvenik. Kaj še sedaj pomišljaš? Zakaj se koj hitro zanj ne odločiš?«

»Križev pot mi je predolg,« mu kratko in nekoliko v zadregi odvrne.

Ravno ta odgovor je bil za kramarja kakor za mlinska kolesa voda,

zagledala kakor krasotica s 25 leti. Gospa je seve privolila radevolje v operacijo, ki je bila koj izvršena. Ko je odstranil lepotilni zdravnik obveze z obraza, da je ugotovil, da je uspelo pomlajenje lepo na eni strani in sicer na levi, na desni pa je ostalo vse pri starem. Utis operacije je bil porazen. Jasno liki beli dan so kričala v svet ne samo znamenja staranja, ampak tudi dejstvo, da je bila gospa pri zdravniku pomladitlju. Gospa je zahtevala od zdravnika, naj ji obraz zopet izenači. Tega ni mogel ne na staro grdo plat in na povsena pomlajeno. Celo zadevo ima sedaj v rokah sodišče. Vse po Duna-

vičena zahteva je torej: Dajte nam nazaj naše katoliške prosvetne organizacije! JNSsariji, prenehajte že vendar enkrat z denunciranjem, z ovajanjem naših ljudi, ki so boljši in poštenejši državljani nego vi! Dajte nam možnost katoliške vzgoje in prosvete, ki nam bo v tolažbo, podporo in pomoč v teh težkih časih.

*

Negova. Na prvo postno nedeljo dne 10. t. m., popoldne ob treh bodo igrali Benedičani pri nas »Slehernik«, eno najlepših duhovnih iger. Igra je prav primerna kot uvod v sveti postni čas. Vsem, kateri jo bodo šli gledat, bo vzbudil »Slehernik« lepih in spodbudnih misli, po katerih bodo lahko uravnali svoje življenje. Igra nima namena zabavati, marveč dvigati, poglobljati človeško srce. Zato

se igre vsi, ki ste Bogu po volji, gotovo udeležite! Boljši boste šli po predstavi domov.

Vojnik. Naša župnijska knjižica je nabavila lepo število novih knjig. Kakor doslej, bo tudi v bodoče izposojevala knjige vsako nedeljo po deseti maši v društveni sobi v kaplaniji. Prihajajte pridno po knjige, saj z njimi si um bistrimo, srce zlahčimo!

Sv. Peter pod Sv. gorami. Novoustanovljeno društvo »Narodna prosveta« je priredilo pretečeno nedeljo v Kat. prosv. domu svojo prvo dramatično predstavo. Kako velika vrzel je nastala z razpustom bivšega Kat. prosvetnega društva, je bil dokaz nedeljski obisk pri predstavi, ko je občinstvo do zadnjega kotička napolnilo obširno dvorano. Novemu društvu želimo pri njegovem delu za narodov blagor obilo uspehov.

*

Oglas iz rev. pod S. Br. 23762 od 14. XI. 1934

Remšnik. Si pač misli kdo od nas: Kaj vi hribovci! Vendar je pa tudi pri nas življenje kakor drugod, posuto s trnjem in rožicami, za nekatere bolj, za druge manj. Do sedaj imamo letos še enako rojstev in umrljih, namreč šest. Zdravi smo še, saj zima nas ni gnjavila, kakor dostikrat druga leta, le sankarji in smuki niso živali dovolj; komaj je bil sneg za smuk, pa je prismukal jug. Imeli smo par nesreč pri sankanju, tako da se trije zdravijo v bolnišnici. Vozniki so hiteli vporabljeni sanenci in sedaj je pomlad blizu. — Za razgledni stolp pri sv. Pankraciju se zdaj začne delo. Dobri naš Prelang že vozi drva, pripravlja kamenje, bo namreč žgal apno, da ga zvozimo k Pankraciju in zidamo. Ja, duh je, ki oživlja, pravi sv. pismo in res dobri duh je vladal do sedaj pri Prelangovi hiši ves ta rod, daj Bog, da tako tudi ostane! Dan za dnevom dobi sosed in tujec v tej hiši dohrotno postrežbo. Najbolj dobrodošel je duhovnik. Koliko gospodov je bilo tu ljubeznivo postreženih in kolikokrat, in to ali so prišli sami, ali cela družba izletnikov zraven! Po-

manjkanja ni bilo zaradi tega. Gospodar je sam skromen in štedljiv, da je le mogel postreči. Tako je bilo dolga desetletja. Sedaj je gospodar star, a za Pankracija je še vedno navdušen. Ko bi on računal vse vožnje, les, denar in vse, kar je že daroval, bi se mu pač čudno zdelo, kako ogromna svota bi bila. Pa tega noče! Prav, saj ima Gospod, ki bo njegov Plačnik, vse zaznamovano, upamo pač v knjigi življenja. Domačemu dušnemu pastirju kar stavi vprašanje, da je li treba dati mesec na žago za popravo strehe pri Pankraciju. Da, tako dela verna duša, prežeta pravega duha svetopisemskega. Sedaj tudi njemu denarja manjka, zato je pa prej marsikateri stotak daroval, zaznamovan s tem all onim imenom, v dobrodelne namene. Bog vse dobri naj bo stoteri Plačnik! Drugi pa, ki ste istotako dobrega duha, pridite k Pankraciju, naglejte se božje narave tostran in onstran naših mej, uživajte lepoto in prostost, ki jo nudijo naše gore! V tem uživanju narave boste pa tudi radi darovali svoj dinar za revno cerkev in za razgledni stolp. Pri nas tudi niso vsi dobrega duha, kakor pri vas ne, zato ne moremo napredovati po želji in možnosti, mnogi uspehi izostanejo, žal tako je življenje, a dober vzgled je najboljši pridigar, je svetilnik v tem zamračenem svetu in tako bodo

mnogi mlačni in slabi boljši, da dosežemo vsaj nekaj. Za sedaj želimo razgledni stolp, za pozneje pa nebeški dom.

Razbor pri Slovenjgradcu. Komaj smo obvarovali v letošnjem predpustnem času našo župnijo pred volkom. Naposled se je namreč omožila Ladinekova Pepka na Črešnikovo posestvo. Bog daj srečo! — Čas bi bil, da bi se ustanovila tudi pri nas dvorazredna. Podgorje ima 160 učencev in 4 razrede, Šmiklavž 89 učencev in 2 razreda, Razbor pa 113 učencev in samo 1 razred. Pomagamo drugim zidati šole, sami pa gledamo skozi prste. — Presenetila nas je vest, da je nagle smrti umrl v Podsredi g. dekan Jožef Krohne, ki je prav vestno in spretno vodil našo župnijo 10 let. Imamo ga še sedaj v prav dobrem spominu. Ustanovil nam je bratovščino presv. Srca Jez. in izobraževalno društvo. Kot izboren živinorejec je pripomogel, da se je tudi ustanovila bikorejska zadruga. Vsem je rad pomagal, kar in kolikor je mogel. Ker se je vršil isti dan in isto uro pri nas pogreb Pečolarjevega Tončka, smo se na tem pogrebu tudi spominjali umrlega gospoda dekana in se je v ta namen zvonilo vsak dan po eno uro. Na Tončekovem pogrebu smo kljub krizi nabrali za novo bogoslovje v Mariboru 50 Din.

ju se vprašuje: Ali je zdravnik pred zakonom odgovoren za neuspelo pomladitev, ali ne? Z odgovorom na ti dve vprašanji bodo imeli sodniki velike težave.

Evropa in Amerika postajata pretesni!

Znana dva angleška športnika: avtomobilski dirkač sir Malcolm Campbell in letalec sir Allan Cobham, sta odpotovala v Srednjo Afriko, da poiščeta primerno ravnino za dirkalšče. Nastopila sta dolgo pot, ker je postala Evropa pretesna za divje motorne dirke. Avtomobili, ki razvijajo pošastno brzino 300 do 400 km na uro, potrebujejo dolgo in ravno

Moški stopijo še bliže, ker menda slutijo, da pride nekaj posebnega in se deklina niti več izmuzniti ne more.

Švercar začne govoriti. Skraja govori bolj tiho ter svečano, pa nadaljuje vedno krepkejšo in odločnejšo. Razlaga pravi križev pot, kakor ga gledamo in opravljamo v cerkvi. Razlaga je lepa in nazorna, da še zakašljati nihče ne upa. Potem pa pravi s povzdignjenim glasom, da so še drugi križevi poti na svetu, da celo med nami in tudi na teh se lahko prikupimo Bogu in nasledimo križ nosečega Jezusa.

»Če imata vzgledna krščanska zakonca kopico otrok, skrbita in pridno delata od ranega jutra do pozne noči. Naenkrat se jima naseli v hišo nesreča: polje slabo obrodi, vinograd opeša, živina slabo stori in še bolezen zagospodari. Otroci vpijejo venomer: »Ata, kruha, mama, tako sem lačen«, pa pomagati ne moreta. Deklina moja, ali ni to križev pot, da se Bogu usmili?«

Moškim je kar sapa zastajala pri takih besedah in se jim nehote vsiljuje vzdihljaj: »Res je, prav imaš.«

»Pa pomisli, deklina, ta križev pot v knjigi ti je predolg! Kaj pa naj reče žena, ki je bila čudno lepo

vzgojena in je vseskozi vzor poštenega slovenskega dekleta, pa je dobila moža, kateremu ni za delo, ga ne veseli dom, po oštarijah poseda in zapravlja, doma pa ravsaja, ženo in otroke preklinja ter od hiše naganja. Je pač to strašen križev pot, po katerem naj hodi, zdihuje in joče, dokler je ne reši blede smrt. Bog te obvaruj kaj takega, deklina, in zato le rada za Jezusom križev pot obiskuj, ogleduj, premišljuj in moli pobožno, če bi še bil tako dolg!«

Moški so še bolj utihnili, počasneje kadili in se delali, kakor bi hoteli oditi.

Kramar jih je ponovno priklenil k svoji stojnici, ko jim je začel razlagati nov križev pot, in sicer o poštemem mladeniču, na katerega je bila ponosna očetova hiša, cela vas in so po župniji vedeli o njem le dobre reči govoriti. Moral je prevzeti dobro urejeno posestvo in si izbrati življensko družico, da mu pomaga gospodariti ter prenašati težave, skrbi in dela. Po veseli gostiji je spoznal, da si ni zbral prave, da se le lepo oblači, kakor ti, deklina. Se ne briga veliko za gospodinjstvo, nima snage ne v hiši in ne v kuhinji. Otroke zanemarja in še kaj poštenega na mizo postaviti ne zna. Posnema samo ono žensko, o kateri

Podgorje. »Ivan, vzemi Trezo, boš pa zmiraj »trezna«, in meni tudi ne bo treba na pust boba jesti, so rekli gospod Visočnikovemu Ivanu. Pa se je nasmejal in odšel. Dober fant si, iz ugledne hiše, rabš tudi dobro gospodirjo, si je mislil gospod. Ivan pa je hodil večkrat vprašat Kolarjevo Treziko, če bi ga hotela za moža. In v skrbeh, ali bo ali ne bo, bi gotovo večkrat utrgal marjetico, če bi cvetela, in trgal peresa: bo, ne bo, bo, ne bo... Tako pa je najbrž gotovo ni, skrivaj je tipal po knofih svoje suknje: bo, ne bo, bo, ne bo, in končno ni odločil knof, ampak Terezika, ki je rekla: bo! V ponedeljek dne 25. februarja je to javno pred oltarjem izpovedala in Ivanu se je odvalil kamen od srca. Iz Marijinega vrta je odtrgal rožo, da jo presadi na svoj dom. Pridna in vzgledna družbenica je bila Terezika. V nedeljo prej so darovale tovarišice sv. obhajilo za njo, pač najlepše poročno darilo! Popoldan pa so se na njenem domu poslovile o nje. Krasne poslovilne pesmi in lepe besede, ki jih je govorila prednica, so izvabile solze nevesti in vsem drugim. Naj jo blagoslovi Devica Marija z ljubim Sinom!

Laznica pri Limbušu. Otožno je zaklenkal zvonček v limbuški farni cerkvi, s katerim se je vsem faranom naznanila žalostna vest, da je zopet eni osebi jenjalo biti srce. To je bil gospod Andrej Halbwidl, čislani gostilničar in posestnik na Laznici pri Limbušu, ki je komaj 47 let star dne 21. februarja t. l. zapustil našo solzno dolino. Bolehal je že dalje časa na jetrih, h kateri boleznii se je v zadnjem času še pridružila pljučnica, ki je kljub postrvovalnemu zdravniškemu prizadevanju zahtevala žrtve. Pokojnik se je rodil v Untermarkersdorfu pri Oberholabrunnu na Nižjem Avstrijskem. Prišel je v Maribor, kjer je bil hotelir. Bil je zelo priljubljen. Njegovo usmiljeno in dobrohotno srce je bilo splošno znano po Mariboru in daleč naokoli, osobito pri ubogih, katerim je bil v pravem pomenu besede krušni oče. Ko je vsled gospodarske krize zapustil Maribor, se je preselil na svoje posestvo na Laznici pri Limbušu, kjer je priredil lepe in udobne gostilničarske prostore. Naravnost veličasten je bil njegov pogreb na farno pokopališče v Limbušu, katerega so se udeležili poleg obilice župljanov tudi mnogoštevilni njegovi prijaja-

Naročajte naše liste, ki jih tiska Tiskarna sv. Cirila:

»Slovenski gospodar«
»Naš dom«
»Nedelja«
»Glasnik presvetega Srca Jezusovega«
»Rafael«.

telji, zlasti gostilničarji in znanci iz Maribora in okolice, ter v obilnem številu športniki kolesarji iz Maribora in ognjegasna društva. Andrej, počivaj v miru in nebeška luč naj Ti sveti!

Kamnica pri Mariboru. Letošnji predpust smo mi Kamničani na iskrem konjičku. Tako nam pravijo celo sosednji farani. Dozdaj je stalo pred oltarjem kar devet ženinov, seveda vsak s svojo nevesto. Mogoče si priborimo rekord. Vrti mladenič Ferdo Kajzer, ud Apostolstva mož in fantov, si je izbral za nevesto sebi primerno mladenko, dolgoletno cerkveno pevko ter voditeljico deklet-družbenic Alojzijo Modrič s Siemena pri Selutci. Bog živi mladi par!

Pobrežje pri Mariboru. V ponedeljek dne 25. februarja zvečer je prenehal trpeti vzorni fant Ivan Šmirmaul, posestniški sin na Pobrežju. Kdor ga je še lani videl pri njegovem delu, ni mogel iriti misliti, da je že zapisan smrti. Poprej čvrst in zdrav, je začel v jeseni naglo hirati. Boleti ga je začela noga in vsaka človeška pomoč je bila vastonj. Vedno hujše so postajale bolečine na nogi, vedno bolj je venelo njegovo mlado telo. Neusmiljena bolezen ga je prač par meseci položila na bolniško posteljo, iz katere ni več vstal. Z veliko portpežljivostjo je prenašala svoje mučeniško trpljenje in trikrat pokrepčan s sv. popotnico je dne 25. februarja zapustil to solzno dolino v cvetu mladosti, 18 let star. Dragi Ivan, počivaj v miru božjem!

St. Peter pri Mariboru. Navzlic hudi gospodarski krizi, pa se še vendar možimo in zwinimo. Metava je dala ta predpust največ ženinov in nevest. Slabo pa je odrezala Trčova in bodo menda le mogli zopet »ploha vleči. Pa kaj čemo, če pa so očetje tako trdi, kadar bi trebalo kaj šteji, ženini pa samo z nevestami niso zadovoljni in bi radi le nekaj cvenka. Trčavec Matevž si je šel po nevesto kar k so-

sedu, pa si je zbral Toplakovo Marjetico. No, saj pa je gospodinjo tudi rabil, kajti mati so venomer pravili, da so že za nič. Pa na gostiji so se še vendar parkrat kakor kakšna mlada zasuknili. Pa tudi Toplakova Zalika je rekla, da noče biti več sama. Če sestra, zakaj pa jaz ne. In ker so oče kovač, je rekla, kovača hočem! Pa ga je dobila, močnega kot Goljata, ki očetu že zdaj pomaga. Doma pa je iz sosedne Zimice, Plavec Alojz pa se piše. Perk Štefanija si je poiskala ženina tudi v Zimici. Čevljar naj bo, je rekla, in ga je tudi dobila in sicer Čučko Franca. No pa Črnkove Trezike tudi ne smem pozabiti. Saj je dobila najboljšega, kakor so oče starešina povdarili, da bi še ga pri belem dnevu s svetilko težko našel. Da se pa oče starešina ne bodo varali, zato pa naj le skrbi Horvatov Franček. Čisto umestno je še, če še opozorimo novoporočence, zlasti one, ki bodo imeli še starše na prevžitku, da naj ne pozabijo, da še zanje vedno velja četrta božja zapoved. S kakšno mero biste merili svojim staršem, s takšno mero vam bodo povračevali Vaši otroci. In nič ni lepšega, kakor če vlada med starimi in mladimi lepa zastopnost in mir.

Grušova. V ponedeljek po Matejevem se je poročil Horvat Franc, posestnik iz Grušove, s Črnko Terezijo, kmetško hčerko iz Nebove. Drugi dan pa je bila sv. maša v kapelici M. B. na Metavskem hribočku, kamor je bil oče starešina povabil mladi par in vse svate. Ženin je eden izmed redkih slovenskih fantov, ki so svojo fantovsko dobo res lepo dokončali. Naš ženin je bil svojčas načelnik Orla, odbornik in blagajnik bivšega prosvetnega društva »Skala« in nazadnje predsednik fantovske KA. Vnet in postrvovalen društveni delavec je bil vselej in povsod, kjer je bilo treba zaorati brazdo krščanske prosvete. Nevesta pa je bila ves čas pridna Marijina družbenica ter so se njene sestre tudi lepo poslovile pred cerkvijo od svoje bivše tovarišice. Naj jima bo tudi v zakonskem stanu usojeno, da nadaljujeta v lepi slogi, sreči in blagostanju delo, ki je namenjeno vsakemu skrbnemu in dobremu gospodarju in gospodinji in da bo solnce zakonske sreče vedno ogrevalo njun prijeten dom v Grušovi pri Sv. Petru niže Maribora.

pojemo tolikokrat: »Rada čičkala, rada papkala, rada v senci ajčkalala«

»Kaj pa rečeš k temu, deklina? Ni li to pravi križev pot, ki ga naj nosi nesrečni mož s tako družico do hladnega groba?«

Moške to razvname tako, da si popravijo cekre na palicah, srpo gledajo na deklino ter pritrjujejo govorniku: »Res je tako! Prav imaš!«

Deklina gleda v najhujši zadregi v tla in se skuša odstraniti, pa se ne more preriti iz preveč strnjenege oklepa moških. Švercar jo miri in tolaži, rekoč:

»Jaz te poznam in vem, da imaš dobro srce. Prave resnobe se še nisi naučila in ti še manjka marsikaj, da boš postala dobra žena. Najboljši pripomoček za to ti bo križev pot, na katerem spoznaš dolgo in strašno trpljenje Kristusovo in se naučiš potrpljenja, prenašanja, ljube ponižnosti in vztrajnega dela, kar je neobhodno potrebno za zakonsko življenje. In glej, ravno v tej knjigi se nahaja tak križev pot, o katerem si rekla - naglici ter nepremišljeno, da ti je predolg. Zdaj, ko si slišala, kako dolg je križev pot različnih ljudi, pa ti menda ta križev pot že ne bo več predolg. Ker ti želim srečo, sem nalašč za

te to knjižico tako lepo kosteno povezal, da bi jo človek le gledal, z veseljem kupil in nesel s ponosom domov ter z njo v roki opravil premnogokrat pravi križev pot. Teško se ločim od nje, pa tebi jo le prodam za malenkosten denar, ker ljubim tvojo dušo in jo osrečiti želim.«

Kaj je storila deklina po tolikih vzgledih o križevem potu v življenju, si lahko mislite. Kupila je molitvenik, šnofanca ter čikanca, možje so jo pustili od stojnice, posedli v bližini zgovornega tobakarskega kramarja in večerjali, kar je pač kateri prinesel seboj v cekru.

Tako svetogorska kronika. Sličnih švercarskih pridigarjev je bilo mnogo po obeh straneh Sotle. Nastopali so ter dobro zaslužili po vseh količkaj znanih božjih potih. Romarji so jim bili naklonjeni, so se čudili ljudski zgovornosti ter pretkanosti in so prav radi kupovali od njih spominke in tobak.

(Dalje sledi.)

Širite „Slov. gospodarja“!

progo. Obrati v polnem diru bi stali vozača življenje. Posamezna kopališča v bogati Kaliforniji so dogradila jako dolge dirkalne proge ob morski obali. A postale so prekratke, ker vedno narašča besna hitrost dirkalnih vozil. L. 1931 se je na ta način ponesrečil v Dayton-Beechu vozač Lackart. Vrglo ga je iz prekuženega vozila in je najbrž umrl za srčno kapjo že v zraku, preden ga je zavihtelo ob tla. Campbell išče pripravno progo sredi puščave Kalahari, ki jo bo prepotoval v ta namen od reke Zambezijska do Transvaala.